

2. НАХАБНОГО І ЗАРОЗУМІЛОГО – В КУЩІ

Був ще такий випадок. Відбувалося якесь чергове військове навчання. Наш артилерійський полк повинен був негайно передислокуватися в якесь інше місце, зайняти там нову позицію. Військові артилерійські коні сильні, добре годовані і доглянуті, легко тягнуть гармату і передок зі снарядними ящиками. Усе розраховано так, що в поході уся батарейна обслуга розміщувалася на тих передках. Ніхто не повинен був іти пішком. Їдемо ми, розповідає солдат Іван Коваль, але десь узявся підпоручник, - офіцер з іншої батареї і наказав мені злізти з передка і йти пішки за гарматою. Що зробиш, я підкорився його команді. А він спокійно усівся на моє місце і їде собі.

Крокую я, ображений, за своєю гарматою, гірко якось на душі, а що вдієш? Але коли це проїжджає повз нас командир нашої батареї. Аж витанцьовує під ним красень – буланый кінь. Запитує мене командир, чому це я пішки йду? Я очима показав на спину того, хто зігнав мене з передка. Командир усе зрозумів і каже мені неголосно: «Ти що, Коваль, не можеш зашвирнути його в оті кущі?!» А їхали ми по-під якусь гору, що була справа від нас, зліва була глибока балка, що густо заросла різними деревами й кущами. Зразу ж, після командирського підбадьорення, я підбіг до передка, вистрибнув на нього, ухопив «окупанта» за руку, а правою рукою – за шиворот, та як швирну його (на ходу) з передка в ті кущі, що були зліва внизу, - покотився, бідолаха, аж гілля затріщало і зашелестіло. Сів я на тепле ще місце і більше уже ніхто і ніколи не зганяв мене з гарматного передка. А командир нашої батареї бачив цей момент, кивнув мені головою, усміхнувся, дав остроги своєму коню і поскакав далі, обганяючи свої гармати з солдатами на передках.